

Mozelio slėnio kerai: užbūrė, ir taškas.

Pradėkim banalia tiesa: tereikia noro, galimybės atsiranda. Laiko ar pinigų stygius – nevykęs pasiteisinimas. 4 dienos, 266 eur, 6 kompanija ir nepamirštami įspūdžiai.

Kartą metuose kelioms dienoms išlėkti už Lietuvos ribų pamažu tampa gražia mūsų nedidelės moteriškos kompanijos tradicija. Paliekam rūpesčius, vaikus, sodus, verslus ir tiesiog pabūnam kartu – paplepam, pasijuokiam, pasiguodžiam, paskaitom, pamatom, sužinom, apsiperkam, pasvajojam, paplanuojam, padiskutuojam. Tiesa, dar skaniai pavalgom☺ Ir šiek tiek padegustuojam kokybiškų gėrimų – visi jie turi savas istorijas ir kelionėje neabejotinai kuria naujas...

Metams lekiant visos šiek tiek keičiamės – atvirų pokalbių kokioj jaukioj Vilniaus senamiesčio kavinukėj mums nebepakanka, norisi „kažko tokio“☺ Tas „kažko tokio“ ieškojimas nenuspėjamas. Kaip ir šjkart: viename proginių vakarų netikėtai gimusi mintis, jog mums pats metas „tapti labiau spontaniškomis“, išsirutuliojo į tokį keliavimo būdą. Prieš pusantrų metų keturiose keltu pasiekusios [Stokholmą](#), aplankiusios Uppsalą ir patyrusios poilsio moteriškoje kompanijoje privalumus, supratome, kad toks ištrūkimas iš savos, dažnai visai mielos, bet vis tiek rutinos, ne tik būtinas, bet ir neišvengiamas! O kai yra noras, atsiranda ir galimybės.

Kodėl Mozelio slėnis? Stokholmą buvome pasirinkusios dėl paprasčiausios priežasties – norėjome pamatyti vieną gražiausių Europos miestų ir pasiekti jį ne kaip kitaip, o keltu (nors lėktuvo bilietai tuo metu buvo pigesni, mūsų pasirinkimą nulėmė noras išbandyti keliavimą keltu). Mozelio idėja kilo vienai iš mūsų - kiek gi galima dažnų darbinių kelionių Vokietijoje metu vienai pačiai grožėtis vynuogynų šlaitais ir akimis lydėti ramiai plaukiančius laivus. „Nėra skanesnės duonos už tą, kuria daliniesi su kitais,“ - kadaise rašė A.De Sent-Egziuperi. Įkalbinėti nei vienos nereikėjo – kompanija akimirksniu išaugo iki šešerių, galėjo ir toliau augti, bet įjungėme stabdžius, suprasdamos, kad tokio tipo keliavimui tai optimalus žmonių skaičius. Kitu atveju, jau taptume sunkiai valdoma turistine grupe, kuriai reiktų gerklingo vadovo. O to nesinorėjo. Pirmąkart Mozelio slėnio idėja suskambėjo per Kalėdas ir tiesiog tyliai aidėjo galvose...Vis dažniau pagaudavau save pigių skrydžių svetainėse internete, ir jau po

kelių mėnesių pildžiau visų draugių duomenis wizzair.com – iki Frankfurto Hahn'os oro uosto ir atgal galėjome suskraidyti vos už 55eur/asmeniui. Būtų sunku apsimesti, kad šis pasiūlymas netinka. Visos sėkmingai susiderinome datą ir štai...bilietai rankose. Iki birželio 13-os turėjome apščiui laiko – vietos nakvynei, automobilio nuomos ieškojome neskubėdamos. Tiksliai žinojome, kad apsistosime Bernkastel-Kues, nes šis Mozelio perliukas yra netoli Hahn'os oro uosto ir, kaip pasakojo ten įkvėpimą šiai kelionei sutikusi draugė, labai dailus. Pono Zimmermano apartamentai buvo kiek atokiau nuo miestelio centro (neskubant pėsčiomis apie 15min), tiesiog ant Mozelio kranto – radome tai, ko norėjome. Nedvejodamos užsisakėme du didžiulius kambarius su virtuvėlėmis ir terasomis ilgiems vakarams leisti. [Dėl šio pasirinkimo](#) nei karto nenusivylėme – visiems galėtume rekomenduoti. Keturių žmonių kompanijai visiškai pakaktų vieno buto – erdvus, su dviem miegamaisiais, kurių kiekvienas turi po vonios kambarį, didžiulė svetainė ir visais įmanomais atributais kulinariams šedevrams kurti aprūpinta virtuvė, iš kurios durys veda tiesiai į terasą su vaizdu į Mozelį – saulėlydžiai čia tikrai romantiški... Automobilio pradėjome ieškoti likus mėnesiui iki kelionės, – radę septynvietę *Opel Zafira* visoms tinkama kaina (pasirinkome www.economycarrentals.com) – iškart ją ir griebėme. Kelionei buvo pasirengta, maršrutas apgalvotas, net meniu sudarytas - beliko laukti TOS dienos. Kankintis neteko, laikas paskutiniu metu lekia septynmyliais žingsniais, - keli darbingi mėnesiai ir štai, palikusios nustebusius artimuosius, mes iškeliaujame...

PIRMOJI KELIONĖS DIENA, arba kaip mokame mėgautis “lėtu keliavimu” ir kaip mus linksmina trys žodžiai (2015m. birželio 13d., šeštadienis)

Iš Vilniaus rožiniu Wizzair pakylame 13:05 ir 14:25, sutaupydamos vieną valandą dėl šia kryptimi skrendant palankaus laiko skirtumo, jau stojamės ant Vokietijos žemės Frankfurto Hahn'os oro uoste. Oro uoste imame

automobilį (viskas labai aišku ir patogiu) ir ilgai nesikuisdamos išvykdam Bernkastel-Kues link (31min, 29km, 7794 gyventojų), kur ir gyvensime per šias mini atostogas. Netoliese oro uosto esantis Lidl'as užpildė visą mūsų Zafiros bagažinę – pagal parduotuvės vežimėlio turinį atrodė, kad čia gyvensime mėnesį, bet, iš tiesų, maisto buvo lygiai tiek, kiek reikėjo.

Prie keliaaukščio namo jau laukė šeimininkas – trumpai viską paaiškino, papasakojo apie dviračių nuomą, apie vyno šaldytuvą pirmame aukšte (pinigai į vokelį, vokelis į pašto dėžutę ir vynas tavo), apie orą, - išlydėjusios mielą, kalbų vokietį, nieko nelaukusios atidavėm duoklę keliautojų globėjui, kuris turėjo sergėti mus kitame krašte – žodis „svetimame“ čia visai netiko, nes jausmas „kaip namie“ užplūdo akimirksniu, vos sutūpus patogiuose krėsluose erdvioje terasoje su vaizdu...Kas vyko artimiausias kelias valandas, telieka tarp mūsų šešerių. Papasakosiu tik vieną istoriją, kurios frazė vėliau dažnai skambėjo mūsų kelionės metu ir gerokai pralinksmindavo mūsų kompaniją. I.J. prisiminė vieną įvykį – berods, iš kelionės po Tenerifę, lankantis labai gražiame gamtos kampelyje, lyg ir kažkokiam turistų pamėgtame parke. Parko atsiliepiamų knyga mirgėte mirgėjo įvairių pasaulio šalių kalbomis, žmonių pagyromis, emocijomis – tokia ta vieta buvo ypatinga. Ir štai vienas atsiliepimas atėmė žadą – parašyta buvo trumpai ir aiškiai: „все плохо“ („viskas blogai“). Pridurti prie šios tvirtos rusų turistų nuomonės nėra ką, bet kai mums būdavo nuodėmingai gera ar gražu (o taip nutikdavo po kelis kartus per dieną), visos pasisakydavome – „bukvaliai“ „все плохо“. Kitos pakeleivės atsineštas keistas žodelis „bukvaliai“ tik pastiprino rusiškos frazės emociją. Taip, taip - visur viskas blogai ir visur supa priešai...

Šį kelionės aprašymo skyrių vadinu „lėtu keliavimu“ – būtent, taip viskas ir vyksta. Mes **vis dar** terasoje su vaizdu į Mozelij, vis dar niekur nepajudėjome, net nė karto neužsiminėme apie kokį nors ženklėnį judėjimą...Tik šiek tiek pakilo decibelai, kiek audringiau liejosi emocijos, - dar **tik kokios** septynios vakaro, o mes **vis dar** turime temų temelių, kalbų kalbėlių...Vis tik galiausia įveikėme žemės trauką ir šiek tiek pasikedenusios išsiruošėm miestan – šeštadieniui pasirodyti, Bernkastelio senamiesčio apžiūrėti, gyvos muzikos paklausti viename iš senamiesčio kiemų, kavinukėje nutūpti ir taip pratęsti susipažinimą su šio regiono vynuogiu, tapusių vynu, skoniais ir poskoniais...

Aprašinėti Vidurio Mozelio regione esančio Bernkastel-Kues miestelio istorijos neverta: šiais laikais yra *google* (kaip mes be jo gyvenome), galybė knygų, gerų kelionių vadovų,, todėl man norisi papasakoti emociją, nuotraukoje užfiksuoti kokį vieną šviestuvą ant dailaus fachverkinio namo sienos ar tokių namų apsuptą fontaną, tirpstančius ledus turistų rankoje ir margaspalves gėles, auginamas gremėzdiškuose auliniuose batuose...Ir tai darydama iš visos širdies tikiuosi, kad sekantys, kurie šioje vietoje degustuos vyną, garsiai plepės ir emociškai bendraus su jaunuote, bet viską, ko reikia, apie vynus žinančia padavėja, būsite Jūs – vieni ar su draugais, dviese ar su vaikais, mašina ar kokiais motociklais atvykę...Čia visai tinka, tik pakilkite nuo jaukių sofkučių ir važiuokite. Ir taip kaip mes, įsižiebus jaukaus miestelio šviesoms, žinomas roko balades uždainavus ne itin į natas pataikančiai, bet vis tiek savaitgalio nuotaiką kuriančiai grupei, įsiliekitė tarp tokių pat linksmy vietinių žmonių – visokio amžiaus, visokių spalvų, visai apsiengusių ar sudėtų...O tada muzikai nutilus, ne taip darniai, kaip galėtumėte rytą, išsibarstykite akmenimis grįstose gatvelėse, pakalbėkite su iš balkono jums mojuojančia kompanija, nueikite iki upės ir pamaitinkite gulbes, kaip tai daro ilgaplaukis hipis, akimis apžvelkite kitame krante esančios kitos miesto dalies - Kues - viešbutukus, tvarkingus vokiškus namelius ir tegul jūsų žvilgnis užkliūva už į dangų savo smailiu bokštu besistiebiančios išdidžios ir jaukiai apšviestos bažnytėlės, ramiai stebinčios, kaip kitame krante kvailioja kelios damos ryškiais šaliais apsigobusios ir talentingai apsimitinėjančios, kad pamiršo kelią namo... Vakaras dar nesibaigė...

ANTROJI KELIONĖS DIENA: plaukiame į Traben-Trarbach ir važiuojame iki Trier (2015m. birželio 14d., sekmadienis)

Sekmadienio rytas visiškai tyloje ir kvapnioje gamtoje. Nėra didesnio malonumo, kaip ankstyvas prabudimas – koks vakaras bebūtų, šiuo malonumu stengiuos save apdovanoti. Tekančios saulės iš šio balkonėlio nepamatysi, bet tokioje nepaprastoje ramybėje gerti pirmą puodelį kavos, stebėti ant kalvų pakibusius debesis, negalinčius apsispręsti, ar išsilyti, ar išsisklaidyti, matyti kitame krante tingų žvejų, žvelgti į veidrodinį Mozelio vandenį be menkiausios bangelės, įsitaisius patogiam krėsle, susisupus į šiltą ir minkštą pledą, - atrodytų, kad taip lėtai lėtai dienas galėtume leisti ir nepaleisti, tik staiga žemai, prie pat vandens akys užkliūva už mažutės, bet ryškios personas ir...žiūrėk, ji tau energingai mojuoja, kažką lyg ir pasakoja, pasikuitusi krūmuose išlenda, kelia rankas, kažką rodo ir tik vos ne vos išgirstu “čia juk žemuogės...”. Pamoji atgal, - juk kaip malonu stebėti sportuojančius žmones, kurie pakeliui dar ir uogų miegančioms draugėms prirenka, pagalvoji sau mintyse: “...gerai jau gerai – tik ne per atostogas, geriau jau nuo pirmadienio, - iškart, kai tik grįšiu, tiesiu taikymu į sportbačius...” Gal kas iš skaitančių nustebtų, bet net ir mūsų kelionės įkvėpėja, kuriai iškalbos tikrai netrūksta, šįkart neįstengė nei vienos iš penkių pakeleivių įtikinti temptis iš Lietuvos sportinę aprangą ryto bėgimams palei Mozeli. Tikiu, kad tikrai smagu, bet... gal kitąkart. Kol su I.J. mojuojamės, pamažu pradeda rodytis lėtos, jaukios, naminės damutės – ryto šauksmas budina: pirmiausia, stiklinė gaivaus vandens su citrina, o tada jau – puodelis kavos. Graži lėta diena prasideda.

Kaip kažkada yra sakęs moteriškų batelių guru Christianas Louboutinas, “pusryčiai – taikus metas, be muzikos, triukšmo, o vieninteliai priimtini garsai – žmonių balsai, nes tik taip įmanoma išvengti to nelemto skubėjimo jausmo.” Taigi, po ilgų, idiliškų pusryčių apie 10:30 nusileidome prie upės – sparčiai šilo, sinoptikai nemelavo – diena ketino būti karšta, palankesnės plaukimui Mozeliu ir specialiai nesuplanuotum. Palei krantą - keli tradiciniai kioskeliai, kiekviename gausite visą informaciją ir nusipirksite bilietą: kadangi Vokietijoje vis dar ne turistinis sezonas, dienos kelionė į Trierą buvo neįmanoma, nes laivai tiesiog ten neplaukia, todėl pasirinkome plaukimą į Traben-Trarbachą, jaukų miestelį Vidurio Mozelio regione tarp Triero ir Koblenzo. Naujas, švarus, bet apytuštis (tai supraskite kaip privalumą) laivas išplaukė 10:45, Traben-Trarbachą pasiekė 12:35. Plaukti, būnant Mozelio regione, būtina. Jei bandysite abejoti ar kas nors stengsis atkalbėti, nieko neklausykite – statykite koją ant denio ir plačiai nusišypsoję pasiduokite Mozelio globai. Nuo vandens atsiveria vynuogynais pasidabinę šlaitai (vynuogynai čia auga 100-350 metrų aukštyje!), jaukiai nutūpę preciziškai, kaip moka tik vokiečiai, išpuoselėti miesteliai,

mažučiai kelių namų kaimeliai, kurių gatvelėmis palei upę išdidžiai žingsniuoja ne tik pagyvenę vokiečiai, įsikibę į šiaurietiškas vaikščiojimo lazdas, bet ir išdidžios, gerai papenėtos antys. Nameliukai kaip iš pasakos: mažais langeliais, apkabinėti gėlių pilnais vazonais, o juos jungiančios siauros gatvelės skendi vynuogynų vijokliuose... Kur ne kur krantai nusėti taip vokiečių ir olandų pamėgtais poilsio nameliais ant ratų, palei visą pakrantę vingiuoja dviračių takai – kol kas dar tik laukiantys turistų antplūdžio. Sakoma, kad šių dviračių takų vokiečiai nereklamuoja – jie skirti daugiausia vietiniams, bet mes jau apie juos žinome 😊 Birželio pradžia neabejotinai dėkingas laikas keliauti, ypač, jei pasiseka, ir nelyja... Facebook'as visagalys, jis išduoda, kad iškart po mūsų trumpoms atostogoms po Mozelio slėnį išsiruošė ir naujasis Vilniaus meras Remigijus Šimašius – kol kas matau, kad juos plauna lietus...

Atplaukusios pabirome Traban-Trarbache: apie tokias vietas sakoma „geriau vieną kartą pamatyti“. Poetiški epitetai gali neįtikinti ir nuskambėti kiek per saldžiai – tiesiog važiuokite ir pamėginkite kiekvienas asmeniškai šiam grožiui suteikti žodžius. Mes gi daug neplepėdamos tiesiog slampinėjome akmenimis grįstomis gatvėmis, pasiekėme aukštai ant kalvos pūpsančią bažnytelę, nuo kurios atsiveria Sicilijos Mistrettą primenantys tapybiški stogų stogelių vaizdai – mėgavomės kiekviena akimirka, talpinom atmintin vaizdus, dairėmės ir šypsojomės, o tada vėl šypsojomės ir dairėmės. Garsiuoju miestelio tiltu Brückentor (“Bridge Gate”) pasukome į kitą krantą, į kavinukę prie vandens – gurmaniškai paruoštos vokiškos baltosios *grill* dešrelės su šaltomis bulvių salotomis buvo kaip tik tai, ko nuoširdžiai norėjome šioje gražioje kelionės dalyje. Po ramių pietų grįžome į laivą ir kiek mieguistos leidomės kelionėn atgal – besišnekučiuojant laikas prabėgo akimirksniu...

Gimtajame Bernkastelyje sukirtom po skanių ledų porciją, namie pailsinom kojas ir išsidalinom į dvi nelygias dalis: viena mūsų liko skaityti knygos (kaip vėliau paaiškėjo, ir ruošti vakarieniškas bei daryti kitus keistus gyvenimiškus atradimus), o mes, tas antisportiškas, bet žingeidus penketukas, sėdom į nuo kaitrios vasaros saulės įkaitusią Zafirą ir sukom Trierio link. To važavimo tiek ir tebuvo - apie 50km, gal šiek tiek daugiau, nes rinkomės kelią palei Mozelį, ne magistrale, ignoruodami visus GPS'o riksmus. Vingiuotas maršrutas prailgino kelionės laiką, bet vis pildė ir pildė atminties užrašinę...Būtinai ir jūs taip keliaukite – nuo Bernkastel iki Trierio palei Mozelį vingiuoja puikus asfaltuotas kelias. Gal judėsite kiek lėčiau dėl nuolatinių posūkių ir greičių ribojimo, bet tai patirti verta. Vaizdai, nuotaika apsvaigina. O dar laukia Trieras - ko gero, geresnės vietos vakarui praleisti ir nerastumei.

Trierui jau per 2 000 metų – jis visai kitoks, nei lauki ar įsivaiduoji. Tarytum vokiškas, bet kartu ir ne vokiškas. Dar IV a. Trieras suklestėjo kaip Vakarų imperijos sostinė ir imperatoriaus Konstantino rezidencija. Atvykusios

ieškojome Triero pažibos – juodųjų vartų, Porta Nigra. Tai svarbiausias romėnų paminklas Vokietijos žemėje ir pirmasis senojo miesto statinys. Juodieji vartai buvo skirti kariniams tikslams, apie XI a. jie buvo paversti bažnyčia. Šalia vartų buvusiame vienuolyne yra įsikūręs miesto muziejus, kuriame mes, žinoma, nebuvo. Bet šalia esančioje kavinukėje pasėdėjome, juodaisiais vartais pasigrožėjome, sočiais desertais pasivaišino. Viena gražiausių vietų mieste ir, kaip rašoma, viena senųjų miestų aikščių Vokietijoje – taip pat čia, Triere. Tai *Hauptmarkt*. Penkiolika miesto istorijos šimtmečių atspindi čia esantys namai – tai ir 1430 metais pastatytas gotikinis pastatas „Steipe“ vardu, kepėjų gildijos namas, vadinamas „Raudonuoju namu“ (Rotes Haus), Šv. Gangolfo bažnyčia, „Marktkreuz“ pastatas, Petro šaltinis (Petrusbrunnen) ir greta esanti Žydų gatvė (Judengasse), Šv. Motiejaus benediktinų abatija (Benediktinerabtei St. Matthias) ir pritaikyti gynybai gyvenamieji bokštai. Šv. Petro Katedra labiau primena tvirtovę. Gaila, kad negalėjome užėiti vidun – vakarėjo. Nepamatėme ir prie senųjų rūmų sodo (Palastgarten) esančių Imperatoriškųjų mokyklų – nieko nepadarysi, ko gero, čia dar teks grįžti. Kadangi mums knietėjo pamatyti ir šiandien puikiai tarnaujantį romėniškąjį tiltą (Römerbrücke), link jo sukome specialiai ta gatvele, kurią pirmiausia apžiūri kiniečiai turistai – taip, tai vieta, kur stovi gimtasis Karlo Markso namas. Karlas Marksas buvo vienas didžiausių Vokietijos mąstytojų ir filosofų, - šio fakto nenuneigsi.

Daugelis mano suminėtu Triero paminklų nuo 1986 m. yra įtraukti į UNESCO Pasaulio kultūros paveldo sąrašą. Prisilietusios prie 2000 metų istorijos, skubėjome namo – ten mūsų laukė aukščiausio lygio restoranui gėdos nepadarysianti vakarienė, išsilgusi draugė ir dar vienas ilgas vakaras ant Mozelio kranto.

TREČIOJI KELIONĖS DIENA, turistinis Cochem ir elegantiška Eltz pilis (2015m. birželio 15d., pirmadienis)

Dienos turiniui užpildyti pasirinkome turistų garbinamą, keltų-romėnų laikus menantį Cochemą – nauja mada nevykti į tas vietas, kurios visuose kelionių vadovuose aprašytos, o ieškoti tik laukinių ir “neatrastų” kampelių, akiai nesižaviu. Keliautojų dienoraščiuose bandau atrasti tai, kas slepiasi “kažkur ties viduriuku”. Kaip Paryžiuje nepamatyti Eifelio bokšto ar Londone užmerkti akis prieš Big Beną, kaip Vilniuje neužkilti ant Gedimino kalno arba aplenkti Malborką Lenkijoje, nes ten yra “ta” pilis...Bet lygiai taip pat, įsikibus kelionių agentūrų vadovei į skverną, nebūčiau atradusi Mistrettos Sicilijoje ar laukinių paplūdimių Portugalijoje. Jei keliausite savarankiškai ir leisite sau atsipalaiduoti, norom nenorom vis tiek nuvingiuosite nepažįstamais takais iki tų mažiau žinomų ir fotografuojamų vietų. Esu tikra, kad turistinių objektų lankymui pasirinkus netradicinį metą – tarkim, ankstyvą sekmadienio rytą – neskęsite miniose ir nelikssite nusivylę niekuo nekalta įžymybe...Žinoma, visada yra tokių vietų, kurioms ši taisyklė negalios, tada padėtų nusiteikimas ir ramus susitaikymas – juk kada bevažiuotum į Sintrą, ji vis tiek bus apgultyje...Visada yra galimybė rinktis kitą maršrutą ir nesukti dėl to galvos. Kaip besistengtume, vis tiek viso pasaulio pamatyti mūsų gyvenimo neužteks.

Keliones planuojant profesionalui (net ir tie kurie keliauja spontaniškai, dažniausia viską būna bent šiek tiek susiplanavę), pakanka pasiūlyti bendrakeleiviams į Palermą Sicilijoje ar Lisaboną Portugalijoje atvykti sekmadienį – tada išvengsite kamščių ir streso dėl pamišėliško pietiečių vairavimo...Ar kitokia situacija – juk negalima vykti į Kanų žuvies turgų pirmadienį arba atrasti Briuselio *flea market* (sendaikčių turgų) pirmos mėnesio savaitės savaitgalį – neplanuodamas jo nerasi ir antros ar trečios savaitės savaitgalį...Todėl visuomet išklausu keliaujančius “be plano” ir elgiuosi savaip – kelionėms skiriu nemažai laiko ir tuo mėgaujuosiu. Patikėkite, jei atostogoms skiriate 10 dienų, o norisi ir paplūdimyje pagulėti, ir svajotas vietas pamatyti, neišvengiamai reikia ruošti. Keisti maršrutą, rinktis kitą vietą niekas netrukdo, bet kada galite tai padaryti. Ir, žinoma, būtinai bendraukite su vietiniais – jie gali tapti puikiais kelionės plano korektoriais. Jei ne sutiktas muzikantas Terlingua miestelyje prie Meksikos sienos Teksase, pro kartą metuose vykstančią muzikos šventę “Voices from both sides” būtume tiesiog pralėkę ir tikrai nemažai kelionės spalvų paradarę...Kaip ir Dalaso bare sutikti jaunuoliai – be jų rekomendacijos nebūtume užsukę į

Gruene miestelį, kurio nepamatyti būnant Teksase - tiesiog nedovanotina klaida. Ko dažniausia nedarau ir kitiems nerekomenduoju, - tai išankstinė viešbučių rezervacija. Tada jau tikrai spurdėsite voratinklyje, bandydami visur suspėti. Pati tai darau tik išimtiniais atvejais – tarkim, kai lėktuvas atskrenda vėlai ir tikrai žinau, kur tuo metu būsime. Nesuklydau ir Sicilijoje kelioms dienoms išnuomavusi namelį atsiskyrėliškam poilsiui kalnuose – tuo metu tikrai žinojau, kad tas dienas norėsis praleisti tyloje ir vienumoje.

Po trumpos (argi, sakysite?) įžangos, prisimenu dar vienus lėtus ir ilgus pusryčius, po kurių be jokių ginčų sukrentam į kiek ankštąką Zafirą ir sukam palei Mozelio krantus Cochemo link – vingiuotas kelias ir tik bręstančių vynuogynų šlaitai įrėmina ramios upės krantus, minkšti ir idealiai balti debesys, tingiai plaukiantys žydro dangaus fone, vasaros spalvomis patepa ir taip dailų paveikslą – skubėjimui čia nėra laiko...Todėl dairomės, šnekučiuojamės, stabtelim kaimeliuose – degustuojam ir perkam vyną vakarui, bendraujam su turistų dar neišlepintais vokiečiais (visokių jų yra: ir mielių, ir bambeklių), puoselėjančiais galias protėvių tradicijas. Nuo šlaitų besileidžiančios vynuogės apraizgo jų mažas parduotuvėles, skverbiasi į siauras miestelių gatveles...Visas Mozelio slėnis tarytum apgautas lengvu vynuogynų tinklu, iš kurio visai nesinori išsivaduoti...

Taip ramiai automobiliu atkartojant garsiosios upės vingius, pasiekiamo Cochemą (5000 gyventojų) – iki jo nuo Bernkaste-Kues vos 77 km. Dar nė iš mašinos nebuvo išlipusios, kai akimirksniu supratome, kodėl pasaulio turistai plaukte plaukia pažiūrėti šios vietos: tolumoje ant aukštos kalvos pūpsa miestelio puošmena - tvirta XII a. Reichburg pilis, kurios bokštai išpuošti ramiai vėjyje plazdančiomis riterių vėliavomis. Miestelį supa ne tik upė, bet ir kiek neįprastai aukštos kalvos, - Cochemas tarytum švelnių mamos rankų ir tvirto tėviško glėbio saugomas. Toks ramus ir mylimas. Toks pedantiškai prižiūrimas ir visų lepinamas. Prisilietus vokiškos architektūros menininkams ir išradingai moteriškai fantazijai, kuri griežtas formas suminkština spalvingais gėlių vazonais – toks miestelio peizažas lengvai glumina. Būtinai susiraskite ir miesto aikštę – pabūkite ten. Ji žavingai maža ir daili. Paėjękite kelis žingsnius viena iš pilies link vedančių gatvelių ir rasite ten šeimyninę kavinukę, kur desertų dydis ir gausa neleis praeiti pro šalį. Prie taurės vyno pasidžiaugę galimybė keliauti, pamatyti tokias ypatingas vietas, nepatingėkite kopti aukštyn – to lipimo nebus tiek daug, kiek gali atrodyti nuo upės žvelgiant. Jei jums ne 90 metų, autobusiuko nelaukite. O pilį pasiekti neabejotinai verta: atsiverianti panorama verta profesionalaus fotografo...

Kadangi norėjome dar pamatyti Eltz pilį, sprendėme, ar apžiūrėti į šios pilies muziejų, ar vykti į Eltz. Visos nutarėme, kad judame toliau. Raumenukus kiek įtempusios nuleidome savo kūnus žemyn ir laimingos nuo emocijų palikome Cochemą.

Iki elegantiškos Eltz pilies (Burg-Eltz-Straße 1, 56294 Münstermaifeld, Germany) - vos 27 km. Kelias vedė tolyn nuo Mozelio, vis aukštyn ir aukštyn, kirsdamas gėlių kilimais užklotas pievas ir jose įsispraudusius mažus kaimelius. Pilies regioną nesunkiai rasite – jei ne GPS, tai kelio nuorodos nuves iki tikslo. Mašiną palikome prie saugiai užtvėrto įvažiavimo ir...pradėjome pėsčiomis leisti žemyn (tada dar nežinojome, kad turistus vežioja ir mažas autobusiukas, bet iki pilies tikrai verta patiemis nužingsniuoti – grįžti iki automobilio, žinoma, prireiks daugiau jėgų, nes teks nuolat kopti – viskas, žodžiu, atvirksčiai, nei galėtumėt įsivaizduoti). Už vieno iš posūkių atsivėrė toks vaizdas, kuris National Geographic žurnale neabejotinai pateiktų į gražiausių pasaulio vietų dešimtuką, na, gerai, jau gerai, tebūnie - į penkiasdešimtuką. Tokia ta Eltz elegantiška, išdidi, tokia daili ir tokia nepaprasta. Savo kompanijoje neturėjome nei vieno vyriškio, bet kai pamatėme apžvalgos aikštelėje vienišą vyrą be perstojo fotografuojantį prieš akis atsivėrusį vaizdą, supratome, kad ir ši lytis tokiam grožiui negali likti abejinga. Pilį su meniniais sustojimais pasiekėme per kokias 15min - kadangi vakarėjo ir buvo maždaug 16:00, tik su paskutine grupe (grupės išimtinai su gidu) spėjome patekti į Eltz vidų. Tai padaryti tikrai verta – negailėkite tų 9 eur ir savo atostogų laiko. Mums atvykus viename iš pilies kiemų vakarieniavo pilies savininkai – viena didelė šeima. Tai keliskart pakartojo ir mūsų gidas – kaip jis sakė, savininkai vis užsuka pažiūrėti, kaip sekasi pilyje dirbantiems, - patys jie gyvena kitur. Visos už bilietus surinktos lėšos skiriamos restauravimui, pilies išlaikymui – žiemą turistai nėra leidžiami, nes apšildyti tokias patalpas būtų iš fantastikos srities. Tik dalis pilies yra restauruota – baldai, dekoras, šeimos relikvijos – viskas labai autentiška. Viduje fotografuoti neleidžiama, - pagarbiai atsižvelgėme į šį prašymą. Eltz neabejotinai išsiskiria iš visų mano seniau matytų pilių – esu aplankiusi ne vieną jų skirtingose Europos šalyse. Šįkart neatverdama jokių paslapčių, slypinčių už masyvių pilies durų, savo kelionės aprašymą tęsiu toliau be detalių smulkmenų. Tikiu, kad vienos vienintelės nuotraukos pakaks jūsų smalsumui sužadinti ir Jūs būtinai įtrauksite Eltz pilies lankymą savo kelionės metu. A, tiesa, ir čia “bukvaliai vsio plocho”.

Dar viena diena suko vakarop – sėkmingai pasiekėme gimtuoju tapusį Bernkastel-Kues; dar viena gardi vakarienė, dar vienas ilgas vakaras terasoje, saulei leidžiantis.

Jei turėsite daugiau dienų nei mes, tikrai rasite dar ne vieną Mozelio vietą, kuri bus verta Jūsų kelionės laiko – užsukite į Braubache esančią Marksburgho pilį (Marksburgas - vienintelė Reino pilis, kuri niekuomet nebuvo sugriauta), turėdami daugiau laiko, aplankykite Koblenzą, nors tai jau ne toks mažas miestas (106.000 gyventojų), įsikūręs dviejų upių – Reino ir Mozelio - santakoje. Gražiausiu vadiname (nebuvo negaliu to patvirtinti) „Vokietijos kampe“ pamatysite imperatoriui Vilhelmui skirtą paminklą, Šv.Kastoro baziliką, Vokiečių ordino namą, Jėzuitų aikštę, miesto simbolį – Sengel šulinį, Florino turgaus aikštę, Dievo Motinos bažnyčią. Iš Koblenzo galima sukti Alkeno link, kur apžiūrėtumėte Thurant pilaitę. Vieni rašo, kad labai autentiška, kiti, kad „tokia kaip visos“. Šias ir kitas vietas palikome kitiems kartams, kurių, tikiu, bus ne vienas. Pasėjo Mozelis sėklą – kutena, dygsta, ilgam...

KETVIRTOJI KELIONĖS DIENA, kai susitinka ir gražios, ir protingos (2015m. birželio 16d., antradienis)

Pusdienis dar priklausė mums: per pusryčius teko visoms apsispręsti - “būti kompanijoje su protingomis ar su gražiomis”. Nes gražios suko į Bernkastel-Kues centrą parduotuvių žvalgytuvėms, o protingos rinkosi važiavimą į kalną, ant kurio stūksojo senosios miesto pilies *Landshut* griuvėsiai (šiuo metu restauruojami – rašoma, kad pilies istorija siekia IXa.). Kaip teisingai spėjate, teksto autorė rinkosi pastarųjų kompaniją, todėl ir kelionės aprašymą tęsiu rekomenduodama teisingai pasirinkti😊. Iki kalvos viršūnės veda nuorodos “pilis” (Burg), todėl nesunkiai rasite (vos prasukus pro nediduką tunelį, nepralėkite posūkio į kalną). Užkilus atsivera nuostabi Mozelio ir miesto panorama, - patikėkite, tai bus viena gražiausių jūsų kelionės nuotraukų. Kadangi laiko iki vidudienio, kuomet turėjome sukti Hahnos oro uosto link, dar buvo ištisos ilgos dvi valandos, apžiūrėjusios pilies griuvėsius ir džiaugsmingai atsiveikinusios su Mozeliu, suspėjom į Bernkastel senamiestį, kur parduotuvėse aptikom savo kompanijos gražiąsias ir, tiesą sakant, mielai papildėme jų gretas, - taip vienu šūviu nušaudamos du zuikius.

Kaip linksmai grįžinėjome namo, telieka tarp mūsų šešerių, tik vardan šio aprašymo galutinio išbaigtumo, priminsiu, kad jau 13:00 atidavėm mašiną Hertz kompanijai, smagiai kirtome visas patikras su savo pasunkėjusiais rankiniais bagažais, dar aplankėme oro uosto kavinukės, pasidalinome įspūdžiais, o 14:50 mūsų rožinis lėktuvas atsiplėšė nuo vokiečių žemės ir 18:05 švelniai nutūpdė mus Vilniuje. Šiandien jau beveik žinome, kokia šalis bus sekanti, bet vėlgi – tegul lieka tarp mūsų...

Kelionės išlaidų lentelė:

	Vienam asm./eur
Auto nuoma	40
NAKVYNĖ: Herzlich willkommen/Unsere Ferienwohnungen in Bernkastel-Kues	78
Lėktuvo bilietai: wizzair.com	55
Į bendrą kasą maistui, kurui	55
Bilietai, ELTZ pilis	9
Asmeninės išlaidos (atvirukai, vanduo ar pan.) - manau, kad įmanoma tarp 30-40 eur	30
VISO:	266

“Koks skirtumas, kiek suplyšę tavo batai, jei su jais vaikštai po Paryžių!” Šįkart, žinoma, po Mozelij. Autorius nežinomas, bet pataikė į dešimtuką. Keliaukite!

Naudingos nuorodos:

Plaukimas Mozeliu: <http://www.moselrundfahrten.de/en/schedules-region.php?filter=Bernkastel&bereich=trier>

Apie Mozelio vynus: <http://www.vynozurnalas.lt/index.php?&page=522>

<http://www.planetware.com/tourist-attractions-/mosel-valley-region-d-rh-msr.htm>

Keliavo ir aprašė:

[Smalsi musė](mailto:lina@smalsimuse.lt) | lina@smalsimuse.lt | Kopijuoti, talpinti kitose svetainėse, - tik su Smalsi Musė sutikimu. Ačiū!